

נורית פלד-אלחנן

ערב טוב לכל מי שבאו לציין שנה לטבח בעזה, ולמחות על השאננות המדושנת של יושבי הארץ הזאת והעיר הזאת לנוכח ההשמדה האיטית ההולכת ונמשכת בעזה ובכל פלסטין.

אילו נשאלו ילדי הגן בישראל מה למדת השנה ילד מתוק שלי? היה הילד הביקורתי והמשכיל עונה, למדתי שהשקדייה פורחת והשמש זורחת והשוחט עודנו שוחט ואיש אותו אינו שופט. הילד הפחות מורגל בתיאוריות היה עולץ ואומר: למדתי איך לרמות אמריקאים, להונות פלסטינאים, להרוג ערבים, לסלק משפחות מבתיים, ולמדתי לקלל את כל מי שאומר שאני ילד רע כשאני ילד רע ושעם ישראל חי וגלעד שליט גם חי, עדיין.

והילד העולה החדש שרוצה נורא להשתלב היה אומר: למדתי את מי לשנוא, למדתי את מי צריך להרוג, על מי צריך לירוק, ואני מוכן למלאכה בכל עת שתקראו לי. הילד הדתי-ציוני שהולך לגן המגודר והשמור בהתנחלות היה אומר: למדתי להיות ציוני טוב, לאהוב את האדמה, למות למענה ולהרוג למענה, לגרש מעליה את הפולשים, להרוג את ילדיהם, להרוס את בתיהם, ולא לשכוח לעולם שבכל דור ודור קמים עלינו לכולותינו וכולם אותו דבר, גויים אנטישמים שצריך להשמיד. והעיקר שהשמש זורחת והשקדייה פורחת ועוד מעט נצא לנטיעות בכל הרי השומרון ויהודה ונשמור על השתילים הרכים טוב טוב מפני עדרי הצאן שפלוש לארצנו באלפיים השנים שלא היינו כאן לשמור עליה.

בשנה האחרונה למדו ילדינו שלהרוג לא-יהודי זו מצווה ולא חשוב בן כמה הוא. הם למדו זאת לא רק מן הרבנים אלא בעיקר מחיילינו שאינם חדלים להתפאר במעשיהם. היטיב לבטא זאת בקור רוח רוצח משפחת אושרנקו כששאל את חוקריו: למה אתם כל כך מתרגשים מרצח ילדים? דמיאן קרליק הוא עולה חדש ולא מבין דקויות עדיין, הוא טרם שמע את הציווי הרבני להרוג תינוקות של גויים, אבל ממבט של רוצח שבא מבחוץ הוא תפס מהר מאוד שרצח ילדים הוא עניין של מה בכך במקום הזה.

ילדינו למדו השנה שכל התכונות המבחילות שמייחס העולם האנטישמי ליהודים מתקיימות במנהיגי מדינת ישראל: תרמית, הונאה, רצח ילדים ובצע כסף. בצל ההאשמות על סחר באיברים עוסקת ממשלת ישראל השאננה והמדושנת בסחר בבני אדם שלמים, לפי שעה. ויש לשער שעוד שנים רבות, כשמכוניות רבות תישאנה את הסטיקר "גלעד לחופש נולד" עוד ימשיכו קברניטי ספינת הפיראטים המכונה ישראל בנכלוליהם ועדיין יתמקחו כמה ק"ג בשר יהודי שמן הסתם הולך ומצטמק תמורת כמה ק"ג בשר פלסטיני שגם הוא לא מה שהיה פעם, כפי שלמדנו מן הכתבה על גניבת העור והקרניות באבו כביר. וימשיכו להרוג בשמו של גלעד ולחנוק ולהרעיב למען גלעד ולהשמיד לאט אבל בטוח את העם הפלסטיני בדרך ששכרה בצידה כיוון שהיא מטפחת עשבים שוטים שנועדו להצדיק את המשך ההשמדה.

וכמו בכל חברה רקובה ומושחתת המילה ערכים שבה ומופיעה בכל משפט של כל פוליטיקאי, בעיקר בפיהם של המבוקשים שביניהם. ערכי הציונות וערכי היהדות וערכי צהל. את ערכי הציונות ראינו השנה במלוא הדרם בזריקת משפחות מבתיהן בשיך ג'ראת. ערכי הדמוקרטיה ושלטון החוק מתבטאים בכך שפלסטינים החשודים בפגיעה נרצחים בבתיהם מול עיני ילדיהם ללא דין וללא חקירה בעוד שמחבלים יהודים נהנים מכל מותרותיה של מערכת המשפט.

זה מה שלומדים ילדינו במדינה היהודית הדמוקרטית. על כן יש להתפלא על הזעזוע לכאורה לנוכח האלימות בבתי הספר, במועדונים, ברחובות ובכבישים. הרי אלימות זו היא-היא תרגול ערכי צהל, היא הטירונות לקראת המשימה האמיתית, היא האימון לקראת הפעולות והמבצעים שבאופק, היא הדרך שבה הילדים מראים לעולם שלמדו משהו מהוריהם, מאחיהם, ממוריהם וממדריכיהם. הבעיה היחידה שכנראה מטרידה את רשויות החינוך והחוק בנוגע לאלימות האזרחית היא, שאין פלסטינים בבתי הספר היהודיים ובמועדונים היהודיים וברחובות היהודיים, ועל כן מפנים היהודים הצעירים את אלימותם זה כלפי זה, והרי אסור שיהודי יפגע ביהודי. האלימות הממוסדת והממושמת צריכה להיות מנווטת תוך ציות עיוור לחוקי הגזע רק כלפי מי שאיננו יהודי.

ואנחנו, המפגינים מדי שבוע, מדי חודש, מדי טבח, מדי שנה לטבח, מה כוחנו? כוחנו אין. שכול וכישלון הם מנת חלקנו בארץ הזאת. ביום חמישי עמדנו כולנו בשערי עזה ממושמצים וצייתנים, שמחנו לראות איש את רעהו ולהיווכח שאנחנו חיים וצעקנו צעקות רמות אל מול קהל של שוטרים וחיילים דמויי רובוטריקים שאינם יודעים אפילו לשמוע מה שאנחנו אומרים. אבל לא הצלחנו למוטט את החומה ולא הצלחנו להציל ילד אחד ממגיפת דלקת קרום המוח הפוקדת את עזה זה מספר חודשים.

לאן נוליך את החידלון ואת הכישלון? מה נותר לנו לעשות מול מערכת חינוך שדורשת מתלמידיה להזדהות עד תום עם עולי הגרדום - ששילמו בחייהם על פעולות טרור, ובו בזמן להזדהות עד תום עם תלייניהם? להזדהות עם קורבנות אושוויץ ובו בזמן לנהוג באדישות אכזרית כלפי סבלו של כל מי שאיננו בן הגזע שלנו? מה נותר לאנשי שלום לעשות במדינה שהצבא מנהל אותה, שבתי הספר שלה שורצים פושעי מלחמה הבאים להנחיל את תורתם, שתלמידיה מחויבים להתנסות בשבוע גדנ"ע ולהאזין לסיפורי גבורה מפי פושעי הטבח בעזה, שכל האמצעים הפסיכולוגיים והחברתיים והלימודיים מופעלים כדי לרתום אותם למכונת ההרג?

אלה הילדים שלנו, הילדות שלנו. ולנו אין מקום במערכת שמנווטת את חייהם. איפה נוכל אנחנו להנחיל איזה ערך או שניים? אילו ערכים של יופי ושל טוב נוכל להשחיל אל תוך מנגנון כל כך מתוחכם של שטיפת מוח ועיוות המציאות?

נראה שהערך היחיד שעוד יש לנו הכוח והאמצעים להנחיל הוא הערך שבסירוב. ללמוד לומר לא. וללמד את ילדינו שטרם הורעלו להתנגד לשטיפת המוח, לדחות את הוירוסים שמנסים לשתול במוחותיהם. זוהי מלאכה קשה וסיזיפית אך זו האפשרות היחידה שלנו לאשש את היותנו בני אנוש. לומר לא לרשע, לא להונאה ולתרמית, לא לסחר בבני אדם, לא לגזענות הפושה במקום הזה כמו אש בשדה קוצים, גזענות שאינה עוצרת במחסום ארז ולא במחסום קלנדיה, אלא מתפשטת כמו סרטן למרכזי הקליטה המבישים, לבתי הספר הדוגלים באינטגרציה ועושים סרגרציה, לכל התרבויות ולכל האמונות בארץ הזאת.

אם לא נלמד לסרב לרוע ולחוקיו ולתקנותיו נמצא את עצמנו מסרבים לעצמנו ולאמת שבנו. עלינו לסרב להרגיש מיעוט נכחד, לסרב לאימה שמנסים להטיל עלינו, לסרב לזרות שכופים עלינו ולסרב להפוך לשותפים לפשע. רק הסירוב יציל אותנו מכניעה,

מפשיטת רגל, מייאוש. אנחנו עומדים כאן היום כמיעוט זר ומנוכר, שנוא ורדוף. אבל יחד עם חברינו שוחררי השלום הנמצאים מעבר לחומה, מעבר לגדרות התיל אולי נוכל להפוך לרוב. רק הסירוב להיכנע לחומות ולמחסומים יפתח בפנינו את שערי הגטו שלנו כדי שנוכל לפרוץ את חומות הגטו שלהם, ולראות סוף סוף שיש עולם מסביב, יש חבלי ארץ מסביב שהקרן הקיימת לא הרסה עדיין, יש תרבות ויש אנשים שכדאי לחיות כדי להכירם, כדי להתיידד איתם, כדי ללמוד מהם על המקום שבו אנחנו גרים כגרים, ולהיזכר שהמקום הזה יכול להיות יפה-נוף.